

SUSAN
WIGGS

*Winter
in de bergen*

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2007 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *The Winter Lodge*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Olha Sydorenko / AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1636 8
ISBN 978 94 027 6428 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Jenny Majesky schoof haar bureaustoel naar achteren, rekte zich uit en masseerde een onderrugpijntje weg. Iets – misschien de doodse stilte van het lege huis – had haar om drie uur 's nachts wakker gemaakt. Gebogen over haar laptop had ze, gehuld in een oude peignoir en met donzen pantoffels aan haar voeten, een poosje aan haar column voor de krant gewerkt. Helaas schreef ze op dit moment niet veel beter dan ze sliep.

Ze wilde zoveel vertellen, ze stikte van de verhalen, maar hoe propte je nu je herinneringen en keukenwijsheden van een heel leven in een wekelijkse column?

Feit was dat ze altijd meer had willen schrijven dan een column – veel meer. Het universum, besepte ze, pakte al haar uitvluchten van haar af. Ze moest nu toch echt eens serieus aan dat boek beginnen.

Zoals het een goede schrijver betaamt, schoof Jenny de dingen voor zich uit. Gedachteloos pakte ze haar grootmoeders trouwring op, die al een poosje in een porseleinen schaalje op haar bureau lag. Ze had nog niet besloten wat ze zou doen met deze gladde gouden ring die Helen Majesky vijftig jaar als echtgenote had gedragen, en nog eens tien jaar als weduwe. Tijdens het bakken had oma de ring altijd in de zak van haar schort laten glijden. Het was een wonder dat ze hem nooit was kwijtgeraakt. Jenny had haar echter moeten beloven haar er niet mee te begraven.

Terwijl ze de ring om het puntje van haar wijsvinger liet draaien, zag Jenny de handen van haar grootmoeder voor zich: sterk en stevig als ze een bal deeg aan het kneden was, zacht en licht als ze de wang van haar kleinkind streelde of haar voorhoofd controleerde op koorts.

Gedachteloos schoof ze de ring om haar vinger en balde haar hand tot een vuist. Ze had zelf ook een trouwring, een geschenk dat ze met een opgewonden hoopvol gevoel had aangenomen maar nooit had gedragen. Nu lag hij onder in een la die ze nooit opendeed.

In dit fluweelzwarte uur van de nacht was het moeilijk om degenen die Jenny in haar leven had verloren, níét de revue te laten passeren. Haar moeder, die was weggelopen toen ze een klein meisje was, vervolgens haar grootvader en ten slotte – misschien wel haar aller-grootste verlies – haar grootmoeder.

Oma was nog maar een paar weken geleden begraven. Na de eerste stortvloed van condoleancetelefoontjes en dito visites was het stil geworden, en Jenny voelde het tot in het diepst van haar ziel. Ze was nu echt alleen. Zeker, ze had meelevende vrienden en collega's die haar even dierbaar waren als familie. Maar de rots in de branding die haar grootmoeder was geweest, die haar had grootgebracht als een dochter, was er niet meer.

Gewoontegetrouw sloeg ze haar werk op de laptop op. Vervolgens trok ze de peignoir dicht om zich heen en liep naar het raam. Met haar neus tegen het koude glas keek ze de donkere winternacht in. De scherpe contouren en kleuren van het landschap waren verborgen onder een dik pak sneeuw. In het holst van de nacht lag Maple Street er geheel verlaten bij, badend in de grijswitte gloed van een enkele straatlantaarn in het midden van het blok. Jenny had hier haar hele leven gewoond; ze had ontelbare keren op deze plek gestaan, wachtend op iets... op wat? Op een verandering. Een nieuw begin.

Rusteloos slaakte ze een zucht, en haar adem besloeg het raam. De sneeuwstorm had nu plaatsgemaakt voor dikke vlokken, die in het nevelige licht van de lantaarn omlaagdwarrelden. Jenny was gek op sneeuw, altijd al geweest. Door het raam naar de witte wereld starend, zag ze zich weer als klein meisje met haar grootvader naar de sleeheuvel wandelen. Een oprolbaar sleetje achter zich aan trekkend, had ze de gewoonte hem letterlijk in zijn voetsporen te volgen door van de ene laarsafdruk naar de andere te springen.

Haar grootouders hadden zich in haar kindertijd altijd over haar ontfermd. Nu ze er niet meer waren, was er niemand meer om de herinneringen te bewaren, niemand meer die haar aankeek en zei: weet je nog, toen...

Haar moeder had haar verlaten toen ze vier jaar oud was, en haar vader was praktisch een vreemde. Ze had hem pas zes maanden geleden voor het eerst ontmoet. Jenny beschouwde dit als een geluk bij

een ongeluk. Van wat ze van haar biologische ouders wist, hadden geen van beiden een kind zo goed op kunnen voeden als Helen en Leo Majesky.

Een geluid – een plof en vervolgens een krassend geluid – deed haar uit haar overpeinzingen opschrikken. Ze hield haar hoofd schuin en spitste haar oren. Vervolgens concludeerde ze dat het een van het dak gevallen pak sneeuw of rijtje ijspegels moest zijn geweest. Je wist pas hoe stil een huis kon zijn als je er helemaal alleen woonde.

Sinds haar grootmoeder gestorven was, werd Jenny in het holst van de nacht wakker, haar hoofd vol herinneringen die schreeuwden om neergepend te worden. Ze leken, net als bakluchtjes, uit haar grootmoeders keuken naar haar toe te zweven. Bijna haar hele leven had Jenny een dagboek bijgehouden, en de afgelopen paar jaar had deze gewoonte zich ontwikkeld tot een regelmatig terugkerende column voor de Avalan Troubadour, waarin ze recepten, keukengeheimen en anekdotes combineerde. Sinds oma's overlijden kon Jenny niet langer bij haar een feit checken noch haar geheugen aanspreken op de oorsprong van een ingrediënt of baktechniek. Ze stond er nu alleen voor, en ze was bang dat als ze te lang zou wachten, ze dingen zou gaan vergeten.

Bij die gedachte kwam ze in beweging. Ze was al tijden van plan haar grootmoeders oude recepten over te schrijven. Sommige waren nog in het Pools en met de hand geschreven op vergeeld bros papier. De recepten werden bewaard in een trommel in de provisiekast, die in geen jaren was opengemaakt. Het feit negerend dat het ondertussen halfvier in de ochtend was, ging Jenny naar beneden. Toen ze de provisiekast binnen ging, werd ze getroffen door een pijnlijk vertrouwde geur – haar grootmoeders kruiden en het aroma van bloem en graan. Ze moest op haar tenen gaan staan om bij de oude trommel te kunnen. Nadat ze de trommel van de plank had gepakt, verloor ze haar evenwicht en liet hem vallen. De inhoud dwarrelde neer bij haar in donzen pantoffels gestoken voeten.

Een krachtterm slakend die ze nooit in bijzijn van oma zou hebben gebezigd, liep ze op haar tenen heel voorzichtig om de fragiele oude velletjes papier heen om er niet op te trappen. Nu had ze een zaklantaarn nodig, want er was geen licht in de donkere provisiekast.

In een keukenla vond ze er een, maar de batterijen waren leeg en er waren geen nieuwe in voorraad. Ze overwoog een kaars aan te steken, maar ze wilde niet dat er een ongelukje zou gebeuren met de unieke handgeschreven recepten. Leunend tegen het keukenaanrecht keek ze omhoog. ‘Het spijt me, oma,’ zei ze.

Haar blik bleef rusten op de rookmelder. Eureka, dacht ze. Ze zette er een keukenstoel onder en klom erop. Ze opende de rookmelder, haalde er de twee AA-batterijen uit en stopte ze in de zaklantaarn.

Vervolgens liep ze terug naar de provisiekast waar ze voorzichtig de als herfstbladeren knisperende velletjes papier oprapte. Nadat ze alle losse blaadjes terug in de trommel had gedaan, nam ze hem mee naar de keuken. Er waren oude aantekeningen en recepten in het Pools, haar grootmoeders moedertaal. Op de achterzijde van een vergeeld velletje papier met omgekrulde hoeken zag ze dat haar grootmoeder in een meisjesachtig handschrift, waarvan de pennenstreken verkleurd waren, een keer of twaalf haar handtekening had geoefend. Helenka Maciejewski, haar trouwnaam voordat die verengelst was. Ze moest het dus geschreven hebben toen ze nog maar net getrouwd was.

Er waren dingen in het leven van haar grootouders die Jenny nooit te weten zou komen. Bijvoorbeeld, hoe het voor hen was geweest als piepjong echtpaar huis en haard te hebben verlaten om aan de andere kant van de wereld een nieuw leven op te bouwen. Waren ze bang geweest? Enthousiast? Hadden ze ruzie gemaakt of zich juist aan elkaar vastgeklampt.

Vanuit haar buik voelde ze een ondertussen vertrouwde paniekaanval opkomen. Ze sloot haar ogen, voelde dat ze het benauwd ging krijgen. Deze paniekaanvallen waren totaal nieuw voor haar, een even akelige als onverwachte ontwikkeling. De eerste gebeurde in het ziekenhuis toen ze als verdoofd de voor naaste verwanten verplichte formaliteiten afwikkelde. Nadat ze een of ander formulier had ondertekend, werden de vingers van haar linkerhand gevoelloos. Prompt had ze de pen laten vallen en naar haar keel gegrepen.

‘Ik heb het benauwd. Krijg geen lucht,’ had ze tegen de receptionist gezegd. ‘Ben bang dat ik een hartaanval krijg.’

De vermoeid uitzierende dienstdoende arts-assistent die haar had

behandeld, had haar rustig en meelevend haar toestand uitgelegd. De hevige aanval was niet ongewoon. Het was een fysieke reactie op een emotioneel trauma, met even echte en angstaanjagende symptomen als bij iedere andere ziekte.

Sindsdien was ze ermee vertrouwd geraakt. Praktische, evenwichtige Jenny Majesky was er de persoon niet naar om gebukt te gaan onder zoiets oncontroleerbaars en irrationeels als een paniekaanval. Maar deze merkwaardig onaangename sensatie, die als een colonne spinnen haar keel leek te bestormen, kon ze niet tegenhouden. Haar hevig bonkende hart leek dan uit haar borstkas te barsten.

Een wilde blik om zich heen werpend, vroeg ze zich af waar ze het flesje pillen had gelaten, dat de dokter haar had gegeven. Ze haatte de pillen bijna even erg als de paniekaanvallen zelf. Waarom kon ze er gewoon niet op eigen kracht uitkomen? Waarom kon ze zo'n aanval niet gewoon wegslikken? Wat zou ze haar rust graag terugvinden met een kop sterke koffie en zo'n overheerlijke grootmoeders abrikozenkolache.

Dat zou haar nu, in het holst van de nacht, tenminste wat afleiding bezorgen. Een van de weinige plekken waar ze om vier uur 's nachts in Avalon een persoon kon vinden die al op was, was in de Sky River Bakery, de in 1952 door haar grootouders geopende bakkerij. Helen had zich gespecialiseerd in kolaches met vruchten- of kwarkvulling en vruchtentaarten die plaatselijke roem hadden verworven. Haar brood en banket werden afgenomen door de restaurants en kleine speciaalzaken aan het stadsplein voor de deftige toeristen uit New York City, die speciaal naar Avalon kwamen voor de koele groene zomers of de overdonderende kleurenpracht van de herfst.

Nu was Jenny de enige eigenaar van de bakkerij. Snel kleepte ze zich aan, waarbij ze zich laag na laag bedekte met fleece-ondergoed, een geruite koksbroek, een dikke wollen trui, hoge met bont gevoerde laarzen, haar parka en ten slotte een muts. Ze piekerde er niet over met de auto te gaan, niet voordat de sneeuwwagen zijn ronde had gedaan. Bovendien zou ze om de auto uit de garage te krijgen de oprijlaan eerst sneeuwvrij moeten maken, en daar had ze absoluut geen zin in. De bakkerij was maar zes blokken verderop, op het hoofdplein

in het stadscentrum. En wie weet zou de wandeling de paniekaanval afremmen.

Voor de zekerheid stak ze het flesje pillen in haar zak. Vervolgens pakte ze haar tas en ging naar buiten, de ijskoude stilte in. Het sneeuwde niet meer, en de wolken hadden plaatsgemaakt voor een sterrenhemel. Onderweg naar de bakkerij – een weg die ze sinds haar kindertijd aflegde – kraakte de verse sneeuw onder haar voeten. Ze was in de bakkerij opgegroeid, omringd door de bedwelmende geur van brood en kruiden, het kabaal van mixers en deegrolmachines, rinkelende timers en ratelende rekken die naar het transportgedeelte werden gereden.

Er brandde een enkele lamp boven de achteringang. Ze stampte de sneeuw van haar laarzen en liet zichzelf binnen. Voordat ze de smeteloze bereidingsruimte betrad, deed ze haar laarzen uit en schoot een paar bakkersklompen aan die zich op een rekje bij de deur bevonden.

‘Ik ben het!’ riep ze. Ze liet haar blik over de altijd brandschone werkruimte glijden, waar twintigkilogramzakken met versgemalen bloem keurig opgeslagen tegen een wand stonden. De vijfhonderdlitervaten honing lagen er op hun kant naast. De plafondhoge plankenkast stond vol transparante voorraaddozen met bijzondere ingrediënten – gierst, pijnboompitten, olijven, rozijnen, pecannoten... De roestvrijstalen koelkasten, ovens en aanrechten glansden onder de hanglampen, en de lucht was bezwangerd van de rijke geur van gist en kaneel. Uit de radio schalde Three 6 Mafia, waaruit Jenny kon opmaken dat Zach vannacht werkte. Tussen de bassen van de hiphopmuziek door hoorde ze het gezoem van de spiraalmixer.

‘Yo, Zach,’ riep ze, haar nek uittrekkend om te zien waar de jongen was.

Met een kar rauw deeg kwam hij uit de mengruimte tevoorschijn. Zach Alger, een eindexamenleerling, werkte al twee jaar voor de bakkerij. De vroege werkuren schenen hem niet te deren, en hij ging altijd naar school met een zak verse vruchtentaartjes. Met zijn uitgesproken Scandinavische trekken – lichtblauwe ogen, witblond haar – was het een aantrekkelijke slungel. ‘Is er iets aan de hand?’ vroeg hij.

‘Kon niet slapen,’ zei ze een beetje schaapachtig. ‘Is Laura er al?’

‘Speciaalbroden,’ zei hij met zijn hoofd naar de plek gebarend, terwijl hij het rek deeg naar de twee meter hoge rijskast reed.

Laura Tuttle werkte al dertig jaar voor de bakkerij, en vijfentwintig daarvan als meesterbakker. Ze kende het vak beter dan Jenny zelf. Ze beweerde het fijn te vinden om zo vroeg aan de slag te gaan, en dat haar werkrooster perfect aansloot op haar bioritme. ‘Kijk eens wie we daar hebben!’ zei ze, zonder overigens op te kijken.

‘Ik had onweerstaanbaar trek in een kolache.’ Jenny glipte door de met rubber afgezette klapdeurtjes naar de koffi corner, waar ze een kop koffie voor zichzelf inschonk en een kolache die over was van de dag ervoor, uit de vitrine haalde. Vervolgens liep ze terug naar de keuken, waar ze genietend de geur opsnoof, die haar overigens niet kalmeerde. Gewoontegetrouw nam ze een schort van een haak.

Jenny werkte zelden mee in de bakkerij zelf. Als eigenaresse en algemeen directeur had ze namelijk een meer toezichthoudende en administratieve functie. Boven de bakkerij had ze haar kantoor met uitzicht op het stadsplein. Via een videoscherm kon ze de winkel en koffi corner in de gaten houden. Het leeuwendeel van de tijd was ze – een telefoon aan haar oor gekleefd, haar ogen gefixeerd op haar computerscherm – aan het multitasken om haar werknemers, toeleveranciers, klanten en regelgevende instellingen tevreden te stellen. Maar soms, vond ze, moest je gewoon de handen even letterlijk uit de mouwen steken. Er was niets zo fijn als het met je handen kneden van een warme massa zijdezacht deeg. Het voelde alsof er iets half levends door je vingers gleed.

Nadat ze het schort over haar hoofd had getrokken, voegde ze zich bij Laura aan een werktafel. Het deeg voor de speciaalbroden werd in kleinere hompen onderverdeeld en met de hand gevormd. Vandaag was gekozen voor Pools brood met eieren, geraspte sinaasappelschil en krenten, en een hartig kruidenbrood dat Laura had verzonnen. Jenny en Laura werkten zij aan zij en wogen de porties deeg af op een één-pondsweegschaal, ook al kenden ze de hoeveelheid perfect op gevoel.

Aan de andere kant van de ruimte zag Jenny de koelvitrine met oma’s vruchtentaarten staan. Natuurlijk waren dit in wezen niet meer Helen Majesky’s taarten, maar vervaardigd volgens haar re-

cept. De originele recepten voor de imposante citroenmeringue, de met deegraster afgedekte glanzende bosbessentaart, de romige kwarktaart, et cetera had Helen decennia geleden zelf ontwikkeld. Haar technieken waren van meesterbakker op meesterbakker overgegaan, en nu, na haar dood, waarde haar geest – even vriendelijk en zachtaardig als zij tijdens haar leven was geweest – nog rond in de bakkerij.

Terwijl Jenny het deeg in dikke ronde broden aan het vlechten was, had ze op een of andere merkwaardige manier het gevoel dat ze buiten zichzelf was getreden. Haar witte met bloem bedekte handen bestuderend, zag ze er haar grootmoeders handen in, die het deeg optilden en draaiden in een geduldig ritme dat van een plek leek te komen die Jenny niet van zichzelf herkende. De realiteit van grootmoeders dood drong tot in iedere vezel van haar lichaam door. Het was nu drie weken, twee dagen en veertien uur geleden. Ze haatte het dat ze praktisch tot op de minuut wist hoelang ze al alleen was.

Laura werkte gestaag door en plaatste de ingevette broden een voor een in een bakvorm. Ze bewoog haar hoofd mee op het ritme van de hiphopmuziek op de radio. Ze mocht Zachs muziekvoorkeur wel, maar Jenny had zo'n vermoeden dat Laura niet goed naar de teksten luisterde.

'Je mist haar heel erg, hè liefje,' zei Laura. Ze was zo iemand die dingen gewoon wist, als een helderziende.

'Verschrikkelijk,' gaf Jenny toe. 'En ik maar denken dat ik erop voorbereid was. Begrijp niet waarom ik me zo labiel voel. Ik kan er niet goed mee omgaan, heel slecht eigenlijk. Ik weet niet hoe ik om de doden moet rouwen, en al helemaal niet hoe ik alleen moet leven.' Ze rechtte haar schouders, probeerde de mix van paniek en weemoedigheid van zich af te schudden. Maar eng genoeg lukte het niet. Ze was de controle kwijt. Als ze voelde dat ze ging instorten, kon ze dat met geen mogelijkheid tegenhouden.

Ergens buiten in het donker loeide een sirene. Het geluid kwam naderbij, klonk extreem hard, als een angstschreeuw. Een paar honden reageerden er jankend op. Automatisch draaide Jenny zich om, om via de klapdeurtjes een blik door het raam te werpen van de onverlichte koffi corner. Avalon, New York, was klein, dus loeiende si-

renes vielen op. De laatste keer dat ze zich herinnerde een sirene te hebben gehoord, was toen ze de ambulance had gebeld.

De hulpverleners hadden haar niet met haar grootmoeder mee laten rijden, dus was ze in haar eigen auto achter de ambulance aan gereden naar het Benedictine Hospital in Kingston. Daar aangekomen, had ze haar grootmoeder gesmeekt om haar niet-reanimeerverklaring, die ze na haar eerste beroerte had ondertekend, in te trekken. Maar oma had er niet over gepekerd. Dus toen het leven uit haar grootmoeder wegebde, kon Jenny maar één ding doen, en dat was afscheid nemen.

Een nieuwe paniekaanval kondigde zich aan. Ze hield het kneedritme aan dat haar grootmoeder haar had geleerd, bewerkte het deeg met gestage zekerheid. Iedereen die haar zou bekijken, zou een vaardige bakker zien. Ze wist dat er aan de buitenkant niets te zien was van de zich ophopende stoom vanbinnen.

‘Ik ga even naar buiten om een luchtje te scheppen,’ zei ze tegen Laura.

‘Hoorde ik daarnet geen sirene? Misschien komt Casanova eraan.’

Casanova was Laura’s bijnaam voor Rourke McKnight, het hoofd van politie van Avalon. Hij had een zekere reputatie die in een stad van zo’n bescheiden omvang als deze niet onopgemerkt bleef. Uiteraard vermeed Jenny het om hem ook maar iets te noemen. Ooit waren zij en Rourke geen vreemden voor elkaar geweest. In feite hadden ze elkaar heel intiem gekend, maar dat was lang geleden. Ze wisselden al jaren geen woord meer met elkaar. Rourke wipte dagelijks binnen voor zijn ochtendkoffie, maar aangezien Jenny boven werkte, kruisten hun wegen elkaar nooit. Sterker nog, ze deden allebei hun uiterste best om elkaar te ontwijken.

Om hem te kunnen ontwijken, moest ze zijn werkrooster uit haar hoofd kennen. Door de week werkte hij tijdens kantooruren, zoals ieder hoofd van politie, maar vanwege het krappe gemeentebudget moest hij genoeg nemen met een ondermaats salaris en een politiekorps dat zelfs voor de normen van een provinciestadje klein was. Dus nam hij zeer regelmatig in de weekends de derde wacht over, en hij surveilleerde dan als een gewone straatagent. Soms reed hij zelfs op de gemeentelijke sneeuwploug. Jenny deed net of ze hier niets

vanaf wist, deed alsof Rourke McKnights leven haar niet interesseerde, en als wederdienst negeerde hij haar. Hij had overigens wel bloemen gestuurd naar haar grootmoeders begrafenis. De boodschap op het kaartje was uitgesproken laconiek geweest: het spijt me. Maar het boeket had de omvang gehad van een kleine personenauto.

Terwijl ze haar parka aantrok en via de achterdeur van de bakkerij naar buiten ging, voelde Jenny het ondertussen voorspelbare patroon van de paniekaanval. Eerst begon haar schedel akelig te tintelen, een leger van onzichtbare mieren liep via haar ruggenwervels over haar hoofd. Ze kreeg een beklemd gevoel op de borst, en haar keel leek geen lucht meer door te laten. Ondanks de vriestemperatuur brak het zweet haar uit. Vervolgens zag ze irritante lichtjes aan weerszijden van haar gezicht flikkeren.

Eenmaal buiten in het steegje achter de bakkerij zoog ze de lucht diep in, maar toen ze de scherpe brandsmaak van mentholsigaretten proefde, blies ze haar adem onmiddellijk weer uit.

‘Jeetje, Zach,’ zei ze tegen de jongen die geleund tegen het gebouw stond. ‘Die stinkstokken worden nog eens je dood.’

‘Welnee,’ zei hij de as in de afvalcontainer aftikkend. ‘Voordat dat gebeurt, stop ik ermee.’

‘Vast,’ zei ze. ‘Dat zeggen ze allemaal.’ Ze vond het vreselijk om jongeren te zien roken. Goed, haar grootvader had gerookt, had zijn eigen shagjes gerold. Maar in die tijd waren de gevaren van het roken nog niet bekend. Tegenwoordig was er eenvoudigweg geen excuus. Ze pakte een handvol sneeuw en gooide hem op de sigaret, zodat het roodgloeiende puntje doofde.

‘Hé!’ riep hij.

‘Zach, je bent een slimme jongen. Ik heb gehoord dat je de beste van je klas bent. Hoe is het dan mogelijk dat je zo dom bent om te roken?’

‘Vraag dat mijn vader maar,’ zei hij schouderophalend, een wat schaapachtige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik ben op zoveel fronten dom. Hij wil dat ik volgend jaar bij de racebaan van Saratoga ga werken om meer geld te verdienen, zodat ik zelf mijn studie kan betalen.’

De krenterige fooien die Matthew Alger – de gemeenteadministrateur – in de koffi corner achterliet, gaf al aan dat hij ook in zijn

privéleven gierig was. Een eigenschap waarvan zijn zoon blijkbaar de dupe was. Jenny was zonder vader opgegroeid, en ze had ontelbare keren naar een vader verlangd. Maar Matthew Alger was het levende bewijs dat de begeerde relatie soms wellicht wat overschat werd.

‘Ik heb ooit ergens gelezen dat een gemiddelde roker vijf dollar per dag uitspaart als hij ermee stopt.’ Ze vroeg zich af of haar stem vreemd op hem overkwam, of hij kon horen dat ze ieder woord uit haar dichte keel moest persen.

‘Dat heb ik ook gehoord.’ Hij wierp de vochtige peuk in de container. ‘Maak je geen zorgen, ik was mijn handen voordat ik weer aan het werk ga,’ zei hij voordat ze tegen hem zou uitvaren.

Erg veel haast scheen hij echter niet te hebben. Ze vroeg zich af of hij met haar wilde praten. ‘Wil je vader dat je eerst een jaartje gaat werken voordat je gaat studeren?’ vroeg ze.

‘Nee, hij wil gewoon dat ik ga werken. Punt. Blijft maar doorzagen over het feit dat hij zich door zijn studie heeft geploeterd zonder hulp van zijn ouders, dat hij zijn eigen broek heeft opgehouden en zo.’ Er klonk geen bewondering door in zijn stem.

Jenny moest aan Zachs moeder denken, die hertrouwd was en alweer lang geleden naar Seattle was verhuisd. Zach sprak nooit over haar. ‘Maar wat wil jij, Zach?’ vroeg ze.

Verrast keek hij op, alsof hem dat al heel lang niet meer was gevraagd. ‘Studeren, ergens heel ver weg,’ zei hij. ‘Ergens anders gaan wonen.’

Dat kon Jenny zich goed voorstellen. Toen zij zijn leeftijd had, was ze overtuigd geweest dat haar ergens hier ver vandaan een opwindend leven wachtte. Maar tot nu toe was ze nog nooit van huis weg geweest. ‘Dan moet je dat doen,’ zei ze met nadruk.

‘Misschien ga ik het proberen,’ zei hij schouderophalend. ‘Maar nu moet ik weer aan de slag.’

Daarop ging hij naar binnen. Jenny bleef nog even buiten, blies van haar bevroren adem kringetjes. Ook al had het gesprek haar kortstondig afgeleid, het had de paniek niet kunnen verdrijven. Nu was ze alleen met het gevoel; het schreeuwde in haar als de sirenes in de stille nacht. En net als de sirenes werd het gevoel intenser, kapsel-

de het haar in. De sterrenhemel kwam op haar af, drukte als een te zware last op haar schouders.

Oké, ik geef eraan toe, dacht ze, haar hand in de zak van de koksbroek stekend om er het bruine plastic apothekersflesje uit te halen. De pil was niet veel groter dan een bukskogeltje. Ze slikte hem in zonder water, wetende dat hij binnen een paar minuten zou werken. Ongelooflijk eigenlijk, dacht ze, dat een klein pilletje het angstaanjagende kloppen van je hart in je borstkas kalmeert, en het hevige suizen in je brein doet verdwijnen.

‘Alleen wanneer je het echt nodig hebt,’ had de dokter haar op het hart gedrukt. ‘Dit geneesmiddel werkt verslavend, en het is heel moeilijk om ervanaf te komen.’

Ondanks de waarschuwing voelde ze zich al kalmer worden op het moment dat ze het flesje wegstopte. Ze wreef haar hand over haar broekzak.

Nog steeds piekerend over Zach tuurde ze haar vertrouwde buurtje af, een centrum van oude bakstenen gebouwen waarin kantoren, winkels en restaurants waren gevestigd. Als iemand Jenny jaren geleden had verteld dat ze nu nog steeds in Avalon zou wonen, nog steeds voor de bakkerij zou werken, zou ze de hele weg naar het station gelachen hebben. Ze had grootse plannen. Ze zou het burgerlijke provinciestadje waarin ze was opgegroeid, verlaten en in de grote stad een opleiding volgen, er carrière maken.

Het was waarschijnlijk niet eerlijk om Zach zo’n naargeestig geheimpje toe te vertrouwen, maar het leven had de neiging om ieder prima uitgewerkt plan te dwarsbomen. Toen ze achttien was, had Jenny de angstwekkende onvolkomenheden van het zorgsysteem ontdekt, zeker waar het zelfstandigen betrof. Tegen haar eenentwintigste wist ze wat het was om persoonlijk failliet te worden verklaard, en kon ze maar net het huis in Maple Street aanhouden. Het was uiteraard uitgesloten dat ze oma in de steek zou laten, die ondertussen weduwe was en na een zware beroerte hulpbehoevend was geworden.

Het pilletje begon te werken, bedekte de scherpe kantjes van haar zenuwen als een sneeuwdeken over een rotsachtig landschap. Ze ademde diep in en langzaam weer uit, het ademwolkje nastarend tot het verdwenen was.

De lucht in het noorden, in de richting van Maple Street leek te flikkeren en te glanzen in een onnatuurlijk licht. Ze knipperde met haar ogen. Waarschijnlijk gewoon een vreemd na-effect van haar paniekaanval. Daar zou ze zo langzamerhand gewend aan moeten zijn.